

рійської ДС, де викладав психологію, огляд філос. учень та педагогіку, а також здійснював керівництво практикою семінаристів у недільній школі. З 01.12.1878 був членом Таврійського єпархіального цензурного ком-ту.

Звільнившись за власним клопотанням від викладацької діяльності (указ Св. Синоду від 23.01.1881), перейшов на службу до єпархіального відомства. З 08.02.1881 до кін. життя обіймав посаду мінського кафедрального протоієрея (настоятеля Петропавлівського кафедрального собору в м. Мінську). Брав активну участь у житті єпархії. Був членом училищної ради Мінської дирекції народних уч-щ (з 25.02.1881), Мінських духовної консисторії (з 27.04.1881) та єпархіальної училищної ради (з 06.09.1884); єпархіальним цензором і цензором ж-лу «Минские епархиальные ведомости» (з 31.07.1881 до 1887). Входив до складу Ради Кирило-Мефодіївського братства при церкві Мінської ДС. Очолював будівельні ком-ти, що опікувалися розширенням гол. корпусу Мінського жін. духовного уч-ща (з 18.10.1882) та зведенням гуртожитка для студентів Мінської ДС (з 27.03.1886). Займався благодійницькою діяльністю. Був одним із найавторитетніших представників мінського духовенства 1880–1890-х.

Упродовж багаторічної пед., адм. і пастирської діяльності мав численні церк. і держ. відзнаки. Був нагороджений орденами Св. Анни 3-го (13.04.1870) і 2-го (08.04.1873) ступ.; Св. Володимира 4-го (27.03.1877) та 3-го (09.04.1889) ступ.

Помер на 70-му році життя від пневмонії. Похований на Мінському Переспенському (Сторожевському) кладовищі (зруйноване за рад. часів).

Осн. тв.: Святыи Софроний, Патриарх Иерусалимский. – К., 1853. – [2] 68 с.

Арх.: ІР НБУВ. – Ф. 304. – Дис. 307; Ф. 175. – №№ 59/7, 1334; ЦДІАУК. – Ф. 711. – Оп. 2. – Спр. 5825.

Опубл. дж.: Минский кафедральный протоиерей Г. И. Галин. (1823–1893) [некролог] // Минские Ев. – 1893. – № 2. – С. 70–73; А-ский С. П. Минский кафедральный протоиерей Г. И. Галин (его жизнь, кончи-

Григорій
Галін

на и погребение) // Там само. – № 3. – Ч. неофиц. – С. 81–98; Афонский П. Слово на погребение новопреставленного раба Божия Минского кафедрального протоиерея Григория Ивановича Галина // Там само. – 1893. – № 3. – Ч. неофиц. – С. 98–107; Конский А. Речь при погребении Минского кафедрального протоиерея Григория Ивановича Галина // Там само. – С. 107–112; Пархомович А. М. Инспектор Кишиневской духовной семинарии протоиерей Григорий Иванович Галин (К материалам для истории Кишиневской духовной семинарии) // Кишиневские Ев. – 1907. – № 45. – Отд. неофиц. – С. 1567–1576; Він же. Список ректоров и инспекторов Кишиневской духовной семинарии за время столетнего (с 31 января 1813 г.) существования ее // Там само. – 1911. – № 23. – Отд. неофиц. – С. 888; № 25. – Отд. неофиц. – С. 953–955; Лотоцкий П. А. Административный строй Кишиневской духовной семинарии по уставу 1808–1814, 1867 и 1884 годов // Там само. – 1913. – № 2. – Отд. неофиц. – С. 66; № 3. – Отд. неофиц. – С. 108–109; Кишиневская духовная семинария в воспоминаниях ее питомцев // Там само. – 1915. – № 34–35. – С. 841–843, 848; Акты и документы, относящиеся к истории Киевской Академии. – Отд. III (1796–1869 гг.). – Т. 5 (1823–1869 гг.) / с предисл., введ. и прим. проф. прот. Ф. И. Титова. – К., 1915. – С. 656–660, 693–694, 763–765, 774–775.

А. О. Сапонов

ГАНЕЦЬКИЙ Володимир Якович [рос. Ганецкий Владимир Яковлевич] (01[13].02.1887–25.05.1977), протоієрей, випускник КДА – священнослужитель Укр. екзархату РПЦ, церк. педагог та адміністратор.

Володимир
Ганецький

Нар. у м-ку Вязинь Вілейського пов. Віленської губ. (нині – агромістечко у Вілейському р-ні Мінської обл. Республіки Білорусь) у багатодітній сім'ї фельдшера, де виховувалося 14 дітей. Навчався у Віленському ДУ (1899–1904), Литов. ДС (1904–10) та КДА (1910–14), яку закінчив зі ступ. канд. богослов'я (ухвалу Ради КДА від 14.06.1914 затверджено митрополитом Київським і Галицьким Флавіаном (Городецьким) 30.06.1914). Канд. твір «Виленское православное Свято-Духовское братство. (Исторический очерк)» (рукопис зберігається у ІР НБУВ), визнаний рецензентами проф. М. Ф. Мухіним і проф. С. Т. Голубєвим ґрунтовною та сумлінною працею, присвятив 50-річному ювілею оновлення братства (1915). За цей твір отримав премію Віленського Свято-Духівського братства, на той час очолюваного архієпископом Віленським і Литовським Тихоном (Беллавіним), згодом – Патріархом Московським і всієї Росії.

Після закінчення КДА влітку 1914 у складі групи студентів і вихованців духовних навч. закладів здійснив паломницьку подорож по Святих місцях Палестини, Єгипта, Греції та Туреччини. Того ж року розпочав пед. діяльність на посаді викладача приват-

ної прогімназії С. А. Ковалюка у м. Вільна (нині – м. Вільнюс, Литов. Республіка).

У пореволюц. часи служив у різних установах Курська, Белгорода, Харкова. У 1930-х навчався у Харкові на інженерних курсах. Після закінчення у 1939 заочного відділення Харків. механіко-машинобудівного ін-ту працював інженером-механіком.

У 1942 рукопокладений у сан ієрея. У 1942–46 обіймав сільс. парафію поблизу Харкова. У липні 1946 був призначений архієпископом Харківським і Богодухівським Стефаном (Проценком) на посаду священника Благовіщенського кафедрального собору м. Харкова.

Указом Патріаршого Екзарха України митрополита Йоана (Соколова) у січні 1948 переведений на посаду викладача відродженої у 1947 КДС. У перші роки пед. діяльності у КДС читав катехізис, моральне, догматичне, порівняльне богослов'я. Одночасно служив настоятелем Хрестовоздвиженського храму на київ. Подолі. З 17.08.1951 до 11.09.1954 обіймав посади ректора КДС і настоятеля Свято-Андріївської церкви, що в той час виконувала функції не лише парафіяльного, а й семінарського храму. Очолюючи КДС, у різні роки викладав догматичне і моральне богослов'я, Св. Письмо, гомілету, грец. мову. Після звільнення з посади ректора залишався викладачем церк. уставу до закриття КДС 08.06.1960; одночасно служив настоятелем Києво-Подільського храму Миколи Притиска. У 1960 вийшов за штат. Передав власне бібліотечне зібрання до фондів б-ки МДА.

Помер у Києві на 90-му році життя. Похований на Святошинському кладовищі.

У пам'яті сучасників, колег та учнів залишився здібним адміністратором, талановитим педагогом, пастирем і проповідником.

Арх.: ІР НБУВ. – Ф. 175. – № 1335; Ф. 304. – Дис. 2275; ЦДАВОУ. – Ф. 4648. – Оп. 3. – Спр. 61, 77, 92, 107, 139, 159, 160, 205, 219.

Опубл. дж.: Извлечение из журналов Совета имп. Киевской духовной академии за 1913–1914 учебный

год. – К., 1914. – С. 414–419, 668–669, 690–692; Памятная книжка Виленской губернии на 1915 год. – Вильна, 1915. – С. 71; Ганецкий Владимир Яковлевич [Некролог] // ЖМП. – 1978. – № 6. – С. 31–32.

М. Л. Ткачук

ГАНИЦЬКИЙ Михайло Антонович [рос. Ганицкий Михаил Антонович] (1843–18[30].09.1886), протоієрей, випускник КДА – священнослужитель РПЦ, церк. педагог та адміністратор, краєзнавець.

Нар. у м-ку Коростишів Київ. губ. (нині – місто, райцентр у Житомир. обл.) у сім'ї священика. Навчався у КДС (до 1857–63) та КДА (1863–1867), де здобув ступ. канд. богослов'я (канд. твір «Характеристика римско-католической иерархии в Польше XVI века» зберігається в ІР НБУВ; рецензенти – І. Г. Малишевський, П. О. Терновський).

Подальше життя Г. пов'язане із Кишиневом та Кишинівською ДС, помічником інспектора якої він був призначений 19.10.1867. Викладав лат. мову (з 19.02.1870), згодом – цивільну історію (з 11.03.1875); був членом Пед. зборів Правління (з 16.06.1873). З 15.08.1873 до 15.09.1878 читав історію та фізику у Кишинівському жін. єпархіальному уч-щі; з 06.08.1881 входив до складу Бессарабської губернської училищної ради.

01.06.1883 перейшов на посаду заочно-учителя Кишинівської класичної чол. гімназії. Викладав Закон Божий у місцевій жін. гімназії. Був головою ради Кишинівського єпархіального жін. уч-ща (з 1883) та членом єпархіальної училищної ради (з 29.10.1884).

З осені 1878 поєднував пед. діяльність із церк. служінням: 08.09.1878 рукопокладений у сан священика кишинівської Свято-Харлампіївської церкви. 03.10.1878 призначений членом духовної консисторії. З 26.06.1881 – штатний священик Кишинівського кафедрального собору Різдва Христового.

Указом Св. Синоду від 07.06.1885 призначений ректором Кишинівської ДС. Невдовзі піднесений до сану протоієрея (16.06.1885).

Майже одразу після призначення на ректорську посаду Г. тяжко захворів і не мав змоги керувати навч. закладом – його обов'язки виконував інспектор Кишинівської ДС ієромонах Менандр (Созонтов).

У 1872–80 Г. був співредактором і постійним автором ж-лу «Кишиневские епархиальные ведомости». Публікував статті та документи, що стосувалися переважно історії Бессарабського краю, Кишинівської єпархії та семінарії, а також повчання, некрологи тощо. Статті інколи підписував ініціалами «М. Г.».

Одна із тем, яку розробляв Г., – історія Правосл. Церкви у Бессарабії від початків християнства до перебування під синодальним управлінням; її сучасні відносини із різними групами місцевого населення (зокрема ромами). Широке і всебічне вивчення місцевого люду, його уявлень і звичаїв, внутр. механізмів функціонування сільс. общин Г. вважав одним із першорядних завдань парафіяльного духовенства та засобів покращання його пастирської діяльності. Спираючись на документи консисторського архіву, висвітлив важливу роль Церкви у подоланні наслідків епідемії чуми, що охопила Бессарабію у 1812–14. Опублікував низку документів і матеріалів з архіву архієпископа Кишинівського і Хотинського у 1821–44 Димитрія (Сулими), які характеризують початковий етап історії Кишинівської єпархії, заснованої у 1813. Зробив помітний внесок у вивчення історії освіти на бессарабських теренах ХІХ ст.: зокрема, спираючись на архів. документи, висвітлив процес становлення ланкастерських і церковнопарафіяльних шкіл; підготував стислий нарис початків історії Кишинівської ДС та оприлюднив низку документів із консисторського і семінарського архівів, які стосуються розбудови одного з найважливіших освіт. і культ. осередків краю, у т. ч. оприлюднив детальний опис будівель семінарії, складений її ректором архімандритом Іринеем (Нестеровичем) у 1822.